

РЕШЕНИЕ

№ 13

гр. Враца, 31.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА в публично заседание на единадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Евгения Г. Симеонова

при участието на секретаря Миглена Н. Костадинова
като разгледа докладваното от Евгения Г. Симеонова Търговско дело № 20211400900136 по описа за 2021 година

Производството е образувано по **искова молба вх.№ 1956/23.09.2021 г.** на М. И. М., ЕГН *****, с адрес: ***, действащ лично и със съгласието на своя баща и законен представител И. С. М., ЕГН *****, с адрес: ***, ул. "****" ***, чрез пълномощника адв.Х. З., с която против Застрахователно дружество "ДЗИ Общо застраховане" ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, са предявени следните обективно съединени искове:

1/ Осъдителен иск за сумата 40 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от ищеца в качеството му на пострадало лице от ПТП на 22.04.2019 г. в гр.Враца, причинено от водач на застрахован при ответното дружество лек автомобил марка „Нисан Примера“ с рег. № ВР *** ВК по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на уведомяване на застрахователя с извънсъдебната претенция – 28.05.2019 до окончателното ѝ изплащане;

2/ Осъдителен иск за сумата 687,09 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди – в т.ч. заплатени медицински изделия и помощни средства на стойност 584,00 лв. и медикаменти на стойност 103,09 лв., претърпени от ищеца в качеството му на пострадало лице от ПТП на 22.04.2019 г. в гр.Враца, причинено от водач на застрахован при ответното дружество лек автомобил марка „Нисан Примера“ с рег. № ВР *** ВК по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на уведомяване на застрахователя с извънсъдебната претенция – 28.05.2019 г. до окончателното ѝ изплащане.

Претендира се присъждане на направените по делото разноски, вкл. адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата /ЗА/.

В исковата молба се твърди, че на 22.04.2019 г. около 08:20 часа в гр. Враца на кръстовището между ул. "****" и ул. "****", лек автомобил марка „Нисан Примера“, с рег. № ВР **** ВК, управляван от М. Х. Н., е навлязъл в кръстовището, отнел е предимството на пресичащия на пешеходна пътека М. И. М. и го е блъснал. Вследствие на произшествието ищецът е получил силен удар в областта на десния крак и паднал на пътното платно. Посочва се, че произшествието е било посетено от служители при ОД на МВР-Враца и е бил съставен Констативен протокол № 967000-5183/30.04.2019 г. Образувано е досъдебно производство № 481/22.04.2019 г. по описа на РУ-Враца, което е приключило с внасянето на обвинителен акт срещу М. Х. Н., въз основа на който е било образувано НОХД № 610/2020 г. по описа на РС-Враца.

Посочва се още, че след настъпване на произшествието на М. М. е била оказана първа помощ от преминаващи граждани, след което същият е бил транспортиран от екип на ФСМП със силни болки в десен долен крайник със съмнение за фрактура на подбедрицата и множество охлузни рани по гърба на долен десен крайник в травматологичното отделение на МБАЛ "Х. Ботев" АД, гр. Враца. Сочи се също, че след извършени прегледи, изследвания и рентгенография на М. М. е била поставена диагноза закрыта фрактура на дясната фибула и на същата дата е бил хоспитализиран в болничното заведение с цел лечение и наблюдение. Твърди се, че с оглед сложността на травмата в рамките на същия ден на М. М. е била извършена спешна оперативна интервенция – под обща анестезия е направен лонгитудинален хирургичен разрез в областта на десния фибуларен мелеол, по тъп и остър начин е проникнато в дълбочина и е извършена открита репозиция на фрактурата на дясната фибула с вътрешна фиксация с остеосинтезна пластина с 6 отвърстия и 6 броя винтове, по тъп и остър начин е проникнато в дълбочина, като е достигната епифизиолизата в областта на дисталната част на дясната тибия, извършена е открита репозиция и вътрешна фиксация, като са поставени 2 бр. К-игли, като след обработване на хирургическия разрез, долният десен крайник е имобилизиран с гипсов лонгет. Посочва се, че на 22.04.2019 г. М. М. бил изписан от болничното заведение с указания за активно наблюдение, хигиенно диетичен режим и продължаване на лечението в домашни условия с първоначален сок от 30 дни при спазване на терапевтична схема.

Твърди се, че по своя медико-биологичен характер фрактурата на подбедрицата е състояние, изразяващо се в разстройство на здравето, причинило на ищеца силни болки и страдания и довело до трайно затруднение на движението на долен десен крайник с продължителен период на възстановяване – около четири месеца, като последствията остават за години напред. Допълнително усложнение на възстановителния процес при ищеца е оказало и оперативната намеса за отстраняване на поставените импланти. Особено силни били болките в първите седмици, ищецът изпитвал неудобства, трудно се обслужвал сам и извършвал редица нормални ежедневни дейности без помощта на родителите си. Болките в краката били с голям интензитет и М. М. нямал и миг покой, не можел да спи нормално и изпитвал дискомфорт във всяка една позиция на тялото. Твърди се, че предвид възрастта на ищеца нанесените травми, както и стреса и психическото въздействие от настъпилото произшествие са оказали негативно влияние върху нормалния му начин на живот и упражняването на

любимите му занимания за дълъг период от време. Произшествието е затруднило и успешното му завършване на учебната година. Според изложеното в исковата молба, настъпилото ПТП е оказало силно въздействие и върху психиката на ищеца, като го е довело до остра стресова реакция, изразена в тревожност, интензивни страхови изживявания, ярки спомени от инцидента, непрекъснато мислено изживяване на настъпилото произшествие, като и към момента той изпитвал страх да напуска жилището си сам, страх от преминаващи около него автомобили, страх и неувереност да пресича самостоятелно улици и пътни платна, което се отразявало в нормалното общуване с неговите близки, приятели, съученици и всички други хора.

В исковата молба се навеждат доводи, че при определяне на размера на обезщетението следва да се приложи принципът на справедливост, заложен в чл.52 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/, като се вземат предвид всички посочени обстоятелства, които обуславят нанесените на ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки, страдания и неудобства. Развиват се съображения, че причиняването на телесна повреда или смърт на участник в движението по пътищата е изключително неблагоприятно развитие при настъпването на ПТП и когато се определя размера на застрахователното обезщетение, същото трябва да се съобрази с размера на застрахователната сума – лимита на отговорност на застрахователя. Сочи се, че към момента предвиденият в Кодекса на застраховането застрахователен лимит е 10 420 000 лева за събитие, при което е причинена телесна повреда или смърт, като повишаването му през последните години отговаря както на повишаването на Европейския индекс на потребителските цени, така и на изменението на икономическата обстановка и стандарта на живот в нашата страна.

В исковата молба се сочи, че лек автомобил марка "Нисан Примера" с рег. № ВР *** ВК, управляван от М. Х. Н., е притежавал валидна застраховка "Гражданска отговорност" с период на действие от 20.12.2018 г. до 19.12.2019 г. и номер на полицата № ВГ/06/118003531419 в ЗД "ДЗИ Общо застраховане" ЕАД, като водачът му М. Н. попада в кръга от лица, чиято отговорност се покрива от горепосочената застрахователна полица.

Ищецът счита, че за него е налице правен интерес, в качеството му на увредено лице, за предявяване на настоящата претенция за претърпени имуществени и неимуществени вреди срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на виновния водач – ЗД "ДЗИ Общо застраховане" ЕАД.

Ищецът поддържа, че е спазил разпоредбата на чл.380, ал.1 от Кодекса за застраховането /КЗ/, като с писмена застрахователна претенция с вх.№ 94-Ч-99/28.05.2019 г. по описа на ЗД "ДЗИ Общо застраховане" ЕАД е поискал от ответника да му бъде определено и изплатено застрахователно обезщетение за претърпените имуществени и неимуществени вреди. Твърди, че извън срока за произнасяне по чл.496, ал.1 КЗ, с писмо вх.№ О-92-3888/18.03.2021 г. застрахователното дружество го е уведомило, че има готовност за произнасяне по претенцията след приключване на наказателното производство с влязъл в сила акт за вина.

В срока по чл.367, ал.1 от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/ от ответника ЗД "ДЗИ Общо застраховане" ЕАД е **подаден отговор вх.№ 2913/11.11.2021 г.**, в който се оспорват исковите претенции изцяло по

основание и по размер, както и обстоятелствата, на които се основават предявените иски.

Ответникът оспорва всички елементи от фактическия състав на неправомерното увреждане. Също така оспорва изцяло отговорността на застрахователя по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите при ответното дружество водач М. Х. Н. към момента на настъпване на ПТП от 22.04.2019 г. Оспорва наличието на вина като субективно отношение и като елемент от фактическия състав на неправомерното увреждане. Счита, че водачът не е реализирал виновно и противоправно поведение, в резултат на което да е причинено процесното пътнотранспортно произшествие и да е настъпил вредоносният резултат.

Ответникът прави и възражение, че е налице случайно деяние по смисъла на чл.15 НК, тъй като водачът Н., при управлението на застрахования лек автомобил, не по своя вина е бил поставен в невъзможност да избегне настъпването на процесното ПТП и не е нарушил виновно правилата за движение по пътищата. Същият, като водач на застрахования автомобил, не е имал техническа и професионална възможност да предотврати настъпването на ПТП. Сочи, че към исковата молба няма приложени доказателства в подкрепа на тезата, че причина за настъпването на събитието са действията на водача на лек автомобил марка "Нисан Примера" с рег. № ВР *** ВК, поради което оспорва наведените твърдения в тази насока.

Излага съображения, че за да се ангажира отговорността на застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, трябва да са налице всички кумулативни предпоставки от фактическия състав на чл.45 ЗЗД за носене на отговорност от прекия причинител, тъй като отговорността на застрахователя е функционално обусловена от отговорността на застрахования делинквент и има вторичен характер. Сочи, че доказването на основанието на чл.45 ЗЗД за деликтната отговорност на прекия причинител е изцяло в тежест на ищеца, който претендира обезщетение за неимуществени вреди.

При условията на евентуалност прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалото лице М. И. М., като твърди, че същият е предприел пресичане на пътното платно на място, непригодно за целта, предприел е пресичане на бърз ход, без да се увери, че не наближават автомобили, като с действията си е допринесъл в значителна степен (над 90%) за настъпилите вредоносни последици. Излага доводи, че с действията си пешеходецът е нарушил разпоредбата на чл.113 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, съгласно която при пресичане на пътното платно пешеходците са длъжни да се съобразят с приближаващите ППС, както и да не удължават ненужно пътя и времето за пресичане и да не спират без необходимост на платното за движение. Твърди, че е нарушена и нормата на чл.114 от ЗДвП, съгласно която на пешеходците е забранено да навлизат внезапно на платното за движение, както и да пресичат платното при ограничена видимост. С оглед на изложеното счита, че пострадалият е допринесъл в значителна степен за претърпените болки и страдания.

Твърди, че пострадалият е имал обективната възможност да възприеме автомобила и обстановката на пътното платно и да предприеме действия, с които да предотврати настъпване на ПТП. Изтъква, че на пешеходеца не е

предоставено правото да не държи сметка за приближаващите превозни средства. Пзовава се на практика на ВС, съгласно която правото на предимство на пешеходците, както и на водачите на пътни превозни средства е абсолютно по своето съдържание, но относително по своя ефект, което означава, че никога не може да загуби своите права носителят на това право, но когато безопасността му е застрашена и той има възможност да се откаже от неговото осъществяване, възниква задължението да не го осъществи на всяка цена – Решение № 1089/77 г. по н.д. № 928/77 г. на ВС, III н.о.

Навеждат се доводи, че на основание чл.51, ал.2 ЗЗД дължимото обезщетение на ищеца следва да бъде намалено поради допринасянето му за настъпване на вредите. Доколкото причинителят отговаря само за онези вреди, които са в пряка причинна връзка с неговото собствено виновно поведение, той не следва да отговаря за вредите, които са последица от поведението и на самия пострадал. Посочва се, че фактът на съпричиняване следва да бъде отчетен при реализиране на гражданската отговорност на водача на МПС, респ. на неговия застраховател, в частта за определяне размера на обезщетението, дължимо на пострадалия.

Ответникът оспорва механизма на настъпване на процесното ПТП и наличието на пряка и непрекъсната причинно-следствена връзка на настъпилите увреждания на ищеца с механизма на ПТП. В тази връзка по отношение на заявените неимуществени вреди твърди, че обстоятелствената част на исковата молба не отговаря на съдържанието на приложените към исковата молба писмени доказателства и на обективната истина.

Оспорва се твърдението, че ищецът търпи неимуществени вреди. Посочва се, че не съществува основание в закона, въз основа на което съдът да презюмира действително претърпените неимуществени вреди. Посочва, че съгласно чл.51, ал.1 ЗЗД обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от непозволеното увреждане. Тези вреди обаче трябва да се действителни, реално причинени – да съществуват обективно. Отбелязва, че съгласно разпоредбата на чл.52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Оспорва конкретните твърдения от искова молба, че събитието е оказало „силно негативно влияние“ върху ищеца, изпитвал е „неспокойност“, „изнервеност“ и „тревожност“, тъй като за тях не били представени никакви доказателства е тяхна подкрепа. Сочи, че при непозволено увреждане вредата не се предполага, а подлежи на доказване, при условията на пълно и главно доказване от страната, която претендира обезщетението. Видно от представените с исковата молба писмени доказателства, липсвали такива, от които да се направи извод, че ищецът търпи твърдените неимуществени вреди. Не били ясни и твърденията, че ищецът търпи постоянни болки в крака и походката му е невъзможна, за които счита, че са нереалистични и от медицинска, и от житейска гледна точка.

В отговора се оспорва размерът на иска за неимуществени вреди като завишен по размер. Ответникът счита, че претендираната сума е прекомерно и неоснователно завишена съобразно претърпените вреди и не отговаря на трайната съдебна практика и социално-икономическите условия в страната, и е в противоречие с принципа за справедливост, прогласен в чл.52 ЗЗД.

В случай че ищецът докаже наличието на твърдяните вреди и че

същите са вследствие от виновното поведение на застрахован в ответното дружество водач, се твърди, че видът и интензитет им в никакъв случай не са еквивалентни на претендираната стойност.

Оспорва се и претенцията по акцесорния иск за законна лихва за забава, поради неоснователност на главния иск, както и началният момент от който се иска присъждане на законна лихва – датата на увреждането.

Моли за отхвърляне на предявения иск изцяло като неоснователен и недоказан и присъждане на съдебните и деловодни разноски, вкл. юрисконсултско възнаграждение.

В срока по чл.372, ал.1 ГПК не е подадена допълнителна искова молба от ищеца.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства. Приложено е НОХД № 610/2020 г. по описа на Районен съд-Враца. Допуснати и изслушани са съдебна автотехническа експертиза /САТЕ/ и съдебно медицинска експертиза /СМЕ/, чиито заключения не са оспорени от страните и са приети от съда.

След като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната пълнота, във връзка с наведените от страните доводи, настоящият съдебен състав приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори между страните и от представения по делото заверен препис от Констативен протокол за ПТП с пострадали лица рег.№ 967000-5183/30.04.2019 г. се установява, че на 22.04.2019 г. около 08:20 часа в гр.Враца на кръстовището на ул."****" и ул."****" е настъпило ПТП с участието на лек автомобил марка „Нисан Примера“, с рег.№ ВР *** ВК, управляван от М. Х. Н., и пешехода М. И. М..

Не се спори, а и от приложеното наказателно дело се установява, че по случая е образувано досъдебно производство № 481/2019 г. по описа на РУ-Враца, пр.пр.№ 856/2019 г. по описа на РП-Враца, което е приключило с внасянето на обвинителен акт срещу М. Х. Н.. Въз основа на този обвинителен акт е образувано НОХД № 610/2020 г. по описа на Районен съд-Враца. С постановена по същото дело Присъда № 260000 от 01.03.2022 г. подсъдимият М. Х. Н. е признат за виновен в това, че на 22.04.2019 г. около 08:20 ч. в гр.Враца на кръстовището на ул."****" и ***, при управление на МПС – лек автомобил марка "Нисан", модел "Примера", с ДК № ВР *** ВК е нарушил правилата за движение по пътищата- чл.119, ал.1 ЗДвП, съгласно който: "при приближаване на пешеходна пътека, водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне преминаващите пешеходци, като намали скоростта или спре", като по непредпазливост е причинил на М. И. М. средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на десния малък пръст в далечния край с претърпяно оперативно ортопедично лечение, довело до трайно затруднение на движенията на долен десен крайник за срок повече от един месец, като деянието е извършено на пешеходна пътека, поради което и на основание чл.343, ал.3, пр.последно, б."а", пр.1, ал.2 вр. чл.342, ал.1 НК вр.чл.54 НК му е наложено наказание "една година лишаване от свобода", чието изпълнение е отложено за срок от три години на основание чл.66, ал.1 НК.

Този съдебен акт е потвърден с Решение № 125/19.06.2023 г., постановено по ВНОХД № 335/2023 г. по описа на Окръжен съд-Враца.

По молба на М. Х. Н. е било образувано НД № 916/2023 г. по описа на Апелативен съд-София. С постановено по същото дело Решение № 426/13.12.2023 г. САС е оставил без уважение искането му за възобновяване на наказателното производство по НОХД № 610/2020 г. по описа на ВРС и ВНОХД № 335/2023 г. по описа на ВОС.

По искане на ответника и във връзка с направеното от него възражение за съпричиняване в рамките на настоящето съдебно производство са разпитани свидетелите М. Х. Н. и Е. Д. Н..

Свидетелят Н. заявява, че е бил участник в ПТП през м.април 2019 г. Твърди, че е управлявал автомобил марка "Нисан" и се е движел по ул. "****", като е предприел пресичане на кръстовището ѝ с б****. Посочва, че на това кръстовище в посоката му на движение има пешеходна пътека, но когато е пресичал кръстовището на същата не е имало преминаващи пешеходци. Твърди, че едва след пресичането на пешеходната пътека е видял от лявата страна на тротоара пострадалото момче да пресича тичешком пътното платно след пешеходната пътека. Свидетелят заявява, че е подал звуков сигнал и е предприел аварийно спиране, но момчето не е успяло да спре, а само е протегнало ръце, за да се отблъсне от автомобила, като това е станало в предната лява врата, странично на автомобила. Свидетелят посочва, че се е движел със скорост малко над 20 км/ч и не е имало нищо, което да пречи на видимостта му. Спомня си, че преди да пресече пешеходната пътека, е видял момчето и неговата сестра, че стоят на тротоара под едно дърво, което е било на разстояние 5-6 м. от пешеходната пътека, и едва след като е пресякъл пешеходната пътека с автомобила вече е видял момчето в непосредствена близост до колата. Твърди, че момчето е тичало и сблъсъкът е станал точно до магазина за закуски, който се намира вдясно след кръстовището. Свидетелят не счита, че има вина за настъпването на ПТП. Според него единствената причина за произшествието е поведението на момчето, което е пресичало тичешком. Свидетелят установява, че след удара е спрял автомобила и е слязъл, опитал се е да помогне на момчето да стане, тъй като то е седяло на пътното платно. Според свидетеля Н., първите думи на момчето са били "Счупих ти колата", но той го е успокоил. При изправянето си момчето не е могло да тръгне, тъй като е имало болки в крака и не е можело да стъпи на него.

В този смисъл са и показанията на Е. Н. – съпруга на М. Н., която заявява, че в момента на ПТП е стояла и е чакала съпруга си пред магазина за закуски. Видяла е, че колата приближава към нея, като съпругът ѝ е карал съвсем леко, защото е трябвало да спре, за да може тя да се качи. Според свидетелката, на отсрещния тротоар е имало деца, които са стояли до едно дърво и са говорили шумно. Свидетелката твърди, че в момента, в който съпругът ѝ е започнал да спира автомобила едно от децата изведнъж се е затичало през пътното платно, вероятно за да отиде до магазина за закуски. Твърди също, че детето се е блъснало в колата от лявата част, в огледалото. Според свидетелката, момчето не е паднало при сблъсъка, а маратонката му е била малко застъпена от гумата, но то е успяло да премести крака си, без колата да бъде местена. Свидетелката Н. заявява, че момчето дори е попитало съпруга ѝ дали не е счупило огледалото. Свидетелката установява, че момчето не е можело да стъпи на крака си и е казало, че го боли.

По делото е назначена и изслушана САТЕ, от чието заключение се

установява, че ПТП е станало през светлата част на денонощието при сухо време с нормална видимост в гр. Враца, на ул. "****" в района на кръстовището с ***. Лекият автомобил "Нисан Примера", с рег. № ВР *** ВК се е движил по ул. "****" в посока запад – изток, а именно от Общинския пазар към пл. "****" с предстоящо преминаване на кръстовището в дясната лента със скорост от около 26 км/ч към момента на удара. В един момент, в който лекият автомобил се е намирал на разстояние от около 19,17 м. от мястото на удара, водачът му е имал техническа възможност да види и възприеме навлезлият и движещ се по платното му за движение от ляво на дясно спрямо неговото движение пешеходец, движещ се по пешеходна пътека тип "Зебра", като участник в движението и опасност от ПТП, и да реагира на възникналата опасност чрез намаляване скоростта на движение или аварийно спиране и по този начин да предотврати ПТП. Според вещото лице, поради закъснялата реакция на аварийно спиране при достигане на мястото на удара със скорост от около 26 км/ч в режим на аварийно спиране, лекият автомобил с предна част в областта между веждата на преден ляв калник и предна лява гума е ударил тялото на пешеходеца в десен крак в областта над стъпалото и след изминаване на разстояние от около 3,5 метра се е установил в покой в дясната лента на ул. "****". В експертизата е посочено, че пешеходецът – дете на 12 год. е предприело пресичане на ул. "****" в района на кръстовището ѝ с *** по източната пешеходна пътека на кръстовището с бърз ход и скорост на движение около 6,5 км/ч в посока север-юг, т.е. от ляво на дясно спрямо движението на лекия автомобил. След изминаване на разстояние от около 4,8 м. от пешеходната пътека, при достигане на мястото на удара, с десен крак, насочен напред, е попаднал между предна лява гума и веждата на калника и е бил ударен от лекия автомобил с предната му лява гума. В експертизата е посочено, че вследствие на удара и полученият ударен импулс в десен крак, тялото е увлечено в посока движението на лекия автомобил, получило е въртеливо движение спрямо вертикалната си ос в посока обратна на часовниковата стрелка, завъртяло се е след удара и вероятно при въртенето около лявата странична част на автомобила се е ударило в ляво странично огледало на лекия автомобил, а впоследствие със задната част на тялото в лява предна врата, след което е паднало на дясната си страна в близост до лява странична част на автомобила. В процеса на удара и въртенето десният крак на пострадалия първо е бил повдигнат нагоре, като горната част на обувката му /маратонка/ се е приплъзнала по веждата на преден ляв калник, при което се разкъсала и частица от нея се е закачила за веждата и е паднала при спиране на автомобила под мястото на предна лява гума.

Вещото лице дава заключение, че в момента на удара тялото на пешеходеца е било на пешеходната пътека, както и че от техническа гледна точка причината за настъпилото ПТП е закъснялата реакция на водача на лекия автомобил за намаляване скоростта на движение или аварийно спиране на възникналата опасност – движение на пешеходец по сигнализирана пешеходна пътека, тип "Зебра", с което е поставил сам себе си в невъзможност да предотврати настъпилото ПТП. В заключението е посочено, че е имало двустранна видимост между движещия се лек автомобил и пострадалия пешеходец, без ограничения и на разстояние един от друг не по-малко от 25 м. Според вещото лице, възможността на пешеходеца да предотврати настъпилото ПТП е виждайки и възприемайки траекторията на

движение на лекия автомобил, да спре в началото на пешеходната пътека и да пропусне автомобила.

Съдът кредитира заключението на САТЕ като вярно, пълно и обективно дадено. Като взема предвид това заключение, както и влязлата в сила присъда и отчитайки съгласно чл.172 ГПК заинтересоваността на свидетелите М. Н. и Е. Н., съдът не дава вяра на показанията им в частта, в която твърдят, че не е имало пешеходец, когато лекият автомобил е приближил пешеходната пътека, че пешеходецът е излязъл внезапно и тичешком се е ударил в автомобила, както и че ударът е настъпил извън зоната на пешеходната пътека.

За установяване на причинените травматични и психически увреждания, техният интензитет и продължителност на лечение по делото са събрани писмени и гласни доказателства и е допусната СМЕ.

От приложения фиш за спешна медицинска помощ се установява, че веднага след ПТП ищецът М. М. е транспортиран в ЦСМП-Враца. При снемане на анамнезата е отразено, че се касае за дете на 12 г., блъснато от автомобил, със счупен крак. От посоченото в документа е видно, че М. М. е бил с нормален неврологичен статус.

Представен е и лист за преглед на пациент в КДБ/СО на МБАЛ "Х. Ботев" ЕАД № 004430/22.06.2019 г., в който като основна диагноза е отразено "Счупване само на фибула, закрито". В листа е отразено, че ищецът е бил контактен, адекватен, има спомен, както и че има деформация в дист. част на дясна подбедрица, без други наранявания.

Приложена е също епикриза от ОТО при МБАЛ "Х. Ботев" ЕАД, гр.Враца, ИЗ № 4756, от която е видно, че в рамките на същия ден – 22.04.2019 г. М. М. е приет на лечение с диагноза "Счупване само на фибулата, закрито". Отражено е, че при приемането му на болнично лечение е ориентиран, адекватен, с нормален соматичен статус. В областта на десен глезен е имал оток и деформация с хематом и данни за костно хрущене, имал е и охлузни рани в областта на дясно ходило, на гърба на същото и по вътрешния му кант, както и в областта на вътрешния глезен на дясна подбедрица. При направената рьография са намерени данни за счупване на малкия пищял, поради което през същия ден е извършена операция № 231 – открито наместване на счупването с остеосинтезна пластина с 6 отвърстия и 6 бр. винтове, както и наместване на епифизиолизата на големия пищял и фиксация с 2 бр. К игли. По време на престоя в лечебното заведение е проведено медикаментозно лечение с антибиотици, обезболяващи и антитромботична терапия. Десният долен крайник е имобилизиран с гипсов лонгет. В медицинските документи е отразено, че следоперативният период е протекъл гладко и ищецът е изписан на 28.04.2019 г. в добро общо и локално състояние със спокойна оперативна рана и дадени указания за отбременяване на крака за срок от 30 дни следоперативно и антитромботична терапия.

От приложената епикриза от ОТО при МБАЛ "Х. Ботев" ЕАД, гр.Враца, ИЗ № 6740 е видно, че М. М. е бил на лечение от 17.06.2019 г. до 20.06.2019 г. с диагноза "Последици от други счупвания на долен крайник". Отражено е, че постъпва за оперативно лечение в планов порядък за екстракция на остеосинтезния материал от консолидирано счупване на дясна глезенна става. При приемането е бил ориентиран, адекватен, спокоен, с нормален соматичен статус. Имал е постоперативни ръбци в областта на

външна и вътрешни повърхности на дясна глезенна става. На 18.06.2019 г. е извършена операция № 357 – екстракция на 2 бр. К игли. По време на престоя е проведена антитромботична профилактика. Изписан е в добро общо състояние с дадени указания.

Представена е епикриза от ОТО при МБАЛ "Х. Ботев" ЕАД, гр.Враца, ИЗ № 5224, от която е видно, че ищецът е бил на лечение от 13.05.2020 г. до 16.05.2020 г. с диагноза "Последици от счупване на долен крайник".

Отразено е, че постъпва за оперативно лечение в планов порядък за екстракция на остеосинтезния материал – АО плака на десен малък пищял, както и че счупването е консолидирано. При приемането е бил ориентиран, адекватен, спокоен, с нормален соматичен статус. Посочено е, че при приемането дясна глезенна става е била с лек оток с ограничени и болезнени движения в същата. Имал е постоперативни ръбци в областта на външна и вътрешни повърхности на дясна глезенна става. На 13.05.2020 г. е извършена операция № 539 – отстраняване на АО плака и 6 бр. винтове. По време на престоя е проведено лечение с антибиотици и обезболяващи средства. Изписан е в добро общо и локално състояние.

По делото са приложени фактура № 100000069/23.04.2019 г. от "Ортосейв ънлимитед" ООД на стойност 550,00 лв. за остеосинтезен материал за М. И. М.; рецепта и фискален бон от аптека "Феникс 3", гр.Враца на стойност 24,00 лв. за Фраксипарин; фактура № *****/01.05.2019 г. на стойност 79,09 лв. за 21 бр. ампули Фраксипарин и фактура с фискален бон от 15.05.2019 г. на стойност 34,00 лв. за подмишнични патерици.

От показанията на разпитаната по делото свидетелка М. М. – майка на ищеца, се установява, че тя е разбрала за настъпването на ПТП от дъщеря си, която е била заедно с М. на мястото инцидента. Свидетелката си спомня, че е намерила сина си в Спешния център, като след извършените прегледи ѝ е било обяснено, че той има счупване и се налага незабавно да бъде извършена операция. Такава е била направена в рамките на същия ден, като след това е започнало медикаментозно лечение с антибиотици и Фраксипарин за разреждане на кръвта. Свидетелката посочва, че при операцията са били поставени метална плака и игли, като впоследствие през м.юни 2019 г. е извършена операция за отстраняване на иглите, а през м.май 2020 г. е извършена нова операция за отстраняване на плаката. Според свидетелските показания, домашното лечение е продължило около месец и половина след първата операция, като през това време грижите за ищеца са били поети изцяло от нея. През този период се е наложило и да го придружава до училище, за да може да завърши учебната година. Свидетелката установява, че синът ѝ е изпитвал силни болки на мястото на фрактурата около 40 дни след инцидента, като това е налагало прием на обезболяващи. М. М. си спомня, че в началото може би през вечер синът ѝ се е събуждал с мисълта, че пак е блъснат от кола и е изпитвал страх да пресича пешеходна пътека. Според свидетелката, ищецът изпитва болки в крака и до момента, но само при смяна на времето или когато има по-дълго физическо натоварване върху самия крак.

В изслушаната по делото СМЕ е отразено, че М. М. е получил: Счупване на малкия пищял на дясна подбедрица и епифизиолиза на големия пищял на същата подбедрица. Посочено е, че оздравителният процес е от порядъка на 3-4 месеца при липса на усложнение и нормален оздравителен

процес, като проведеното в случая лечение е било оперативно и медикаментозно. Заключение на вещото лице е, че е налице причинно-следствена връзка между травмите и ПТП на 22.04.2019 г. В експертизата е посочено, че посочените травми в бъдеще няма да окажат влияние върху здравословното състояние на ищеца. При извършения личен преглед вещото лице е констатирало леко оточна дясна глезенна става, постоперативни ръбци с надлъжно разположение в областта на външния глезен около 16 см. и в областта на вътрешния глезен 2 бр. по 1 см. Впечатленията на експерта са, че походката на ищеца е самостоятелна, без накуцване, както и че няма ограничение в движението на дясна глезенна става.

В СМЕ е посочено също, че направените разходи за медицински изделия и медикаменти и помощни средства са относими към проведеното оперативно и медикаментозно лечение на ищеца.

С проекта за доклад по делото, обективиран в Определение № 8/14.01.2022 г. и обявен за окончателен в открито съдебно заседание на 22.02.2022 г., съдът е отделил като безспорно в отношенията между страните обстоятелството, че към датата на събитието за лек автомобил марка "Нисан Примера" с рег. № ВР *** ВК е било налице валидно застрахователно правоотношение по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, обективирана в полица № ВГ/06/118003531419 със срок на действие от 20.12.2018 г. до 19.12.2019 г., сключена с ответника "ДЗИ Общо застраховане" ЕАД.

От представените писмени доказателства се установява, че ищецът М. И. М., чрез законния си представител И. С. М., е отправил до "ДЗИ Общо застраховане" ЕАД писмена застрахователна претенция на основание чл.380 КЗ, получена от застрахователя на 28.05.2019 г. В отговор на тази претенция ответникът с писмо изх.№ 0-92-7572/30.05.19 г. е изискал да бъдат представени допълнителни документи от образуваното досъдебно производство, изясняващи всички обстоятелства относно механизма на настъпване на ПТП - протокол за оглед на местопроизшествието, скица на ПТП, фотоалбум, протоколи за разпит на свидетели, автотехническа експертиза, съдебно-медицинска експертиза и заключителен акт. С писмо изх. № 0-92-12714/28.08.2019 г. застрахователят е уведомил ищеца, че към този момент не е налице основание за удовлетворяване на претенциите му, тъй като представените по преписката документи не са достатъчни за изясняване на всички обстоятелства относно ПТП и вината на водача, управлявал застрахования при дружеството автомобил. Впоследствие с писмо изх.№ 0-92-3888/18.03.2021 г., след преглед на допълнително представени документи, застрахователят уведомява ищеца, че ще се произнесе по претенцията му след приключване на образуваното по случая наказателно производство и представяне на безспорни доказателства относно вината на водача на застрахования автомобил с влязъл в сила акт за вина.

При така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав прави следните правни изводи:

Предявените обективно кумулативно съединени искове са с правно основание чл.432, ал.1 от КЗ, вр.с чл.45 вр. чл.52 от ЗЗД и чл.429, ал.2, т.2 вр. ал.3 КЗ.

Отговорността на застрахователя е функционално обусловена и по правило тъждествена по обем с отговорността на делинквента. За да се

ангажира отговорността по чл.432, ал.1 КЗ е необходимо към момента на увреждането да съществува валидно застрахователно правоотношение, породено от договор за застраховка "Гражданска отговорност" между прекия причинител на вредата и застрахователя. Наред с това трябва да са налице и всички кумулативни предпоставки от фактическия състав на чл.45 ЗЗД, пораждащи основание за отговорност на прекия причинител – застрахован спрямо увредения за обезщетяване на причинените вреди, а именно: извършено виновно противоправно деяние от делинквента, от което в причинно-следствена връзка да са настъпили вреди за пострадалия от сочения вид и в търсения размер. Тежестта за установяване на тези обстоятелства се носи от ищеца, като единствено за наличието на вина законът въвежда оборима презумпция с разпоредбата на чл.45, ал.2 ЗЗД.

Нормата на чл.429, ал.1 КЗ установява, че с договора за застраховка "Гражданска отговорност" застрахователят се задължава да покрие в границите на определената в договора сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие, а разпоредбата на чл.432, ал.1 КЗ предоставя право на увредения, спрямо който застрахованият е отговорен да иска обезщетението пряко от застрахователя. За да се породи това право следва да бъдат изпълнени изискванията на нормата на чл.380 КЗ, а именно отправена писмена претенция до застрахователя по риска "ГО" и изтичане на срока за окончателно произнасяне от страна на застрахователя, визиран в разпоредбата на чл.496, ал.1 КЗ – 3 месечен срок, считано от предявяване на претенцията пред застрахователя.

Както бе посочено, по делото е безспорно обстоятелството, че към датата на ПТП 22.04.2019 г. реализираният пътно транспортното произшествие лек автомобил марка "Нисан Примера" с рег. № ВР *** ВК е бил застрахован при ответника ЗД "ДЗИ Общо застраховане" ЕАД по застраховка "Гражданска отговорност", като ПТП е настъпило в срока на застрахователно покритие на договора. Ангажирани са доказателства за заявена писмена претенция пред застрахователя – ответник на 28.05.2019 г., като предвиденият тримесечен срок е изтекъл към датата на депозиране на исковата молба в съда и в рамките на същия е постановен отказ за изплащане на застрахователно обезщетение, поради което настоящият съдебен състав намира предявеният иск за допустим.

Влязлата в сила Присъда № 260000/01.03.2022 г. по НОХД № 610/2020 г. по описа на Районен съд-Враца, съгласно чл.300 ГПК и чл.413 НПК, е задължителна за гражданския съд относно факта на извършеното от водача на застрахования автомобил М. Х. Н. деяние, неговата противоправност и виновността на дееца. От събраните доказателства се установи и причинно-следствената връзка между деянието и настъпилите вреди за пострадалото при ПТП лице М. И. М. .

С оглед на изложеното, съдът приема, че са налице всички посочени предпоставки за ангажиране отговорността на ответника за причинените вреди на ищеца вследствие виновното и неправомерно поведение на застрахованото лице.

По иска за неимуществени вреди:

Спорен е размерът на справедливото обезщетение за неимуществените

вреди от ПТП, като включително в тази връзка се поддържат направени от ответника възражения за слчайно деяние и за съпричиняване на вредите от страна на ищеца.

Размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост – чл.52 ЗЗД. Според приетото в ППВС № 4/23.12.1968 г., понятието "справедливост" по смисъла на посочената законова разпоредба не е абстрактно, а е свързано с преценка на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Такива обстоятелства при телесни увреждания са: характерът и степента на уврежданията, интензитетът и продължителността на претърпените физически болки и страдания, брой на телесните повреди, протичане на оздравителния процес - продължителност и брой на престои в болнични заведения, извършени операции, проведени процедури, предстоящи в бъдеще нови медицински интервенции, период на оздравителния процес (срок на лечение), възможност за пълно възстановяване от травмата, време за възстановяване, усложнения вследствие на уврежданията, възможност за бъдещо влошаване на състоянието, остатъчни негативни последици от уврежданията, белези, загрозявания, осакатяване, необходимост от спазване на специален режим на живот и др., общо физическо състояние на пострадалия към момента на увреждането и установените предходни заболявания, наличие и процент на временна или трайна загуба на работоспособност, инвалидност, възможност на пострадалия да се справя без чужда помощ или необходимостта от такава, професия на пострадалото лице и възможност след събитието отново да работи по професията си, начина на живот на пострадалия преди и след ПТП, причинените морални и психически страдания, съдебната практика при подобни случаи. При определяне на дължимото обезщетение съдът изхожда и от икономическата конюнктура в страната в страната към момента на увреждането и общественото възприемане на критерия за "справедливост" на съответния етап от развитие на обществото в държавата във връзка с нормативно определените лимити по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

При събраните доказателства, съдът намира, че размерът на дължимото обезщетение за претърпените неимуществени вреди следва да бъде определен при съобразяване на следното:

От процесното ПТП ищецът е получил увреждане, представляващо средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на малък пищял на дясна подбедрица и епифизиолиза на големия пищял на същата подбедрица, което му е причинил трайно затруднение на движенията на долен десен крайник за срок повече от един месец. Според СМЕ се касае за счупване, което е наложило оперативно лечение от спешен порядък с метална фиксация и последващо медикаментозно лечение, както и последващи две операции за отстраняване на остеосинтезните материали. Определеният от вещото лице оздравителен период по отношение на тази травма е около 3-4 месеца при липса на усложнение и нормален оздравителен процес.

От медицинската документация се установи, че първоначалното болнично лечение на травмата с оперативно лечение и медикаментозна терапия е продължило около 6 дни, а последващите две оперативни интервенции са извършени в период от около година след инцидента. От

свидетелските показания се установи, че около месец и половина след първата операция ищецът е бил зависим от грижите на други хора. Според показанията на свидетелката М.а, ищецът продължава да изпитва болки в крака и до настоящия момент при промяна на времето и при по-продължително физическо натоварване.

Освен това от събраните по делото гласни доказателства се установи, че вследствие ПТП ищецът е претърпял и психически вреди, а именно - нарушения на съня и чувства и емоции, свързани със страх, тревожност и болка.

Заместващото обезщетение представлява парично право, като неговата обезщетителна функция е насочена към получаване на имуществени блага, чрез които да бъде морално удовлетворен пострадалият. При определяне на справедливия размер за заплащане на заместващо обезщетение съдът взема предвид така установеното травматично увреждане с лечебен и възстановителен период от около 3-4 месеца, през който е извършена оперативна интервенция за лечение на травмата и е поставен остеосинтезен материал; последвалите две оперативни интервенции за премахване на остеосинтезния материал в рамките на една година след ПТП; изпитваните в началото силни болки и продължаващите и до момента спорадични болки в увредения крак при определени условия; зависимостта на ищеца от чужди грижи първоначално след операцията; претърпените негативни психически изживявания. При тези факти, настоящата съдебна инстанция приема, че заместващото обезщетение за преживените от ищеца болки и страдания вследствие на настъпилото ПТП възлиза на сумата от 30 000 лв. Съдът отчита и практиката на касационната инстанция по сходни казуси (вж напр. Решение № 1 от 4.03.2020 г. на ВКС по т. д. № 512/2019 г., I т. о., ТК, касаещо закрито счупване на малкия пищял на лявата подбедрица и счупване на скочната кост на ляво ходило при ПТП през 2016 г., по което е присъдено обезщетение от 25 000 лв). В случая съдът съобразява изменените общественоекономическите условия в страната към момента на настъпване на процесното застрахователно събитие през 2019 г., поради което намира, че следва да бъде присъдено малко по-високо обезщетение.

За да не уважи претенцията в пълния предявен размер от 40 000 лв. съдът взема предвид младата възраст на пострадалия, която предполага сравнително кратък период на възстановяване, както и пълно възстановяване от травмите и липса на последици за здравословното му състояние, както във физически, така и в психически план.

По възраженията на ответника:

На първо място в отговора на исковата молба се прави възражение, че е налице случайно деяние по смисъла на чл.15 НК, тъй като водачът Н., при управлението на застрахования лек автомобил, не по своя вина е бил поставен в невъзможност да избегне настъпването на процесното ПТП, както и че не е нарушил виновно правилата за движение по пътищата, тъй като не е имал техническа и професионална възможност да предотврати настъпването на ПТП.

Правната доктрина и съдебната практика еднозначно изясняват, че за приложението на чл.15 НК е необходимо кумулативното наличие на следните предпоставки: 1. деецът да е съобразил предписанията на правно регламентираната дейност, която осъществява при управлението на МПС, и 2.

да са налице условия, при които той да е бил поставен в невъзможност да изпълни задълженията си и да предотврати настъпването на общественотоопасните последици. С оглед общия правен принцип, че никой не може да черпи права от собственото си противоправно поведение, водачът на МПС не би могъл да се позове успешно на случайно деяние, щом сам се е поставил в невъзможност да предотврати настъпването на общественотоопасните последици, допускайки нарушения на правилата за движение, които се намират в пряка причинна връзка с настъпилите резултат. Настоящият съдебен състав намира, че в случая не са налице посочените предпоставки за приемане възражението на ответника, че деянието е случайно и водачът на застрахования автомобил е освободен от отговорност. Основание за този извод дава влязлата в сила присъда на наказателния съд, която е задължителна и за гражданския съд и с която е установено виновното и противоправно поведение на водача М. Н..

На следващо място ответникът прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищеца, като твърди, че М. М. е предприел пресичане на пътното платно на място, непригодено за целта, предприел е пресичането на бърз ход, без да се увери, че не приближават автомобили, като с действията си е допринесъл в значителна степен за настъпилите вредоносни последици.

Правното основание на възражението е чл.51, ал.2 ЗЗД, като в тежест на ответника е да установи, че увреденият ищец е допринесъл за настъпването на вредите.

За да е налице съпричиняване пострадалият трябва обективно да е допринесъл за вредоносния резултат, създавайки условия или улеснявайки с поведението си неговото настъпване, независимо дали е действал или бездействал виновно. Релевантен за съпричиняването и за прилагането на посочения законов текст е само онзи конкретно установен принос на пострадалия, без който не би се стигнало, наред с неправомерното поведение на деликвента, до увреждането като неблагоприятен резултат. Само това поведение на пострадалия, което се явява пряка и непосредствена причина за произлезли вреди, би могло да обуслови извод за прилагане на разпоредбата за съпричиняването. Принос ще е налице винаги, когато с поведението си пострадалият е създал предпоставки за възникване на вредите. Съпричиняването подлежи на пълно и главно доказване от страна на ответника, който с позоваване на предпоставките по чл.51, ал.2 ЗЗД, цели намаляване на отговорността си към увреденото лице. Изводът за наличие на съпричиняване по смисъла на чл.51, ал.2 ЗЗД не може да почива на предположения, а следва да се основава на доказани по несъмнен начин конкретни действия или бездействия на пострадалия, с които той обективно е способствал за вредоносния резултат, като е създал условия или е улеснил неговото настъпване.

Съдът намира направеното от ответника възражение за съпричиняване за неоснователно. Съгласно чл.300 ГПК, влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това дали е извършено, неговата противоправност и виновността на дееца. Визира се конкретно извършеното изпълнително деяние /действие или бездействие/, с характерните му белези, относими към осъществените юридически факти, за

което деецът е осъден, в съответствие с приложената наказателно-правна норма. В конкретния случай с влязлата в сила Присъда № 260000 от 01.03.2022 г. по НОХД № 610/2020 г. по описа на ВРС, наказателният съд е приложил нормата на чл.343, ал.3, пр.последно НК, предвиждаща извършването на деянието на пешеходна пътека като елемент от фактическия състав на престъплението. Ето защо така установеният в наказателното производство и посочен в присъдата факт, че деянието е извършено на пешеходна пътека, обвързва и гражданския съд със задължителна сила. От изслушаното и прието в настоящето производство заключение на САТЕ също се установява, че пешеходецът е предприел пресичане на ул."***" в района на кръстовището с ***, като се е движел по източната пешеходна пътека, от ляво на дясно спрямо движението на лекия автомобил с бърз ход със скорост от около 6,5 км/ч, изминавайки разстояние от 4,8 м. при достигане мястото на удара, т.е. в случая пострадалият пешеходец, при това дете на 12 години, не е нарушил ЗДвП. Той е имал предимство и с основание е могъл да предполага, че автомобилът ще спре, тъй като се намира на ясно обозначена пешеходна пътека, поради което не могат да бъдат възприети наведените от ответника доводи за съпричиняване.

При така събраните доказателства, настоящият съдебен състав намира, че ответникът не е доказал по несъмнен начин конкретни действия или бездействия на пострадалия, с които той обективно да е способствал за вредоносния резултат

По претенцията за имуществени вреди:

Основният принцип при репарирането на имуществените вреди е за интегрално обезщетение на вредите. При имуществените вреди под формата на претърпени загуби, пропуснати ползи или сторени разноси, приложението на посочения принцип, изисква да се установи, че имущественият патримониум на едно лице е бил действително засегнат, тоест, че е намалял активът му, увеличил се е пасивът му, респ. са сторени разноси, или е пропуснато едно сигурно негово увеличаване. Иначе казано, имуществена вреда е налице, когато е намалено имуществото на лицето, което претендира обезщетението. В случая се установи, че са направени имуществени разходи за лечението на М. М., който към този момент е бил малолетен. Не се твърди обаче и не се установява за същите да е използвано имущество, принадлежало на детето, поради което в неговата лична правна сфера не са настъпили каквито и да е било имуществени вреди. Обичайно в такива ситуации средствата се осигуряват от родителя и вредите настъпват в неговия патримониум, но в случая искът е предявен за имуществени вреди, настъпили за ищеца М. М..

При тези съображения съдът намира, че предявеният иск за претърпени имуществени вреди следва да отхвърлен изцяло.

По претенцията за лихва за забава:

По действащия КЗ застрахователят дължи законна лихва, за която отговаря делинквентът, считано 1) от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие или 2) на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна – чл.429, ал.3 КЗ.

Не е спорно между страните, а и от представената застрахователна претенция по смисъла на чл.106, ал.1 КЗ, във вр. с чл.380 КЗ, адресирана от

пълномощника на ищеца до ответника, се установява, че ищецът е уведомил застрахователя, който обезпечава деликтната отговорност на водача на МПС, причинил процесното застрахователно събитие, на 28.05.2019 г., поради което от този момент ответното дружество отговаря за причинените на пострадалия имуществени вреди поради неизпълнение в темпорално отношение на извъндоговорното задължение на застрахования-делинквент за заплащане заместващо обезщетение за причинените на ищеца неимуществени вреди. Следователно, законната лихва върху дължимото от ответното застрахователно обезщетение следва да се присъди от 28.05.2019 г. до окончателното му заплащане.

По разноските:

Ищецът е направил деловодни разноски в общ размер от 200,00 лв. - внесен и изплатен депозит за СМЕ. На основание чл.78, ал.1 ГПК на ищеца следва да бъде присъдена част от тези разноски в размер на 147,47 лв., съответстваща на уважената част от исковите претенции.

С оглед изхода от делото на основание чл.38, ал.2, във вр. с ал.1, т.2 ЗА, ответникът следва да бъде осъден да заплати на адв.Х. З. сумата от 3 050,00 лв. съобразно уважената част от иска за неимуществени вреди, представляваща адвокатско възнаграждение, съобразно действащата към момента на приключване на устните състезания разпоредба на чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (изм. ДВ бр.88 от 2022 г.), както и сумата от 750,00 лв., представляваща адвокатско възнаграждение съобразно чл.7, ал.9 от Наредбата (изм. ДВ бр.88 от 2022 г.), или общо сума в размер на 3 800,00 лв.

По аргумент о чл.78, ал.3 ГПК ответникът също има право на разноски при отхвърляне на исковете. Ответникът е направил следните разноски в рамките на настоящето производство: 60,00 лв. – внесен и изплатен депозит за свидетели, 200,00 лв. – внесен и изплатен депозит за СМЕ и 400,00 лв. – внесен и изплатен депозит за САТЕ, т.е. общо 660,00 лв. От тази обща сума ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника 173,36 лв., съразмерно на отхвърлената част от исковете. На основание чл.78, ал.8 ГПК на ответника следва да бъдат определени и разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200,00 лв. в съответствие с чл.37 от Закона за правната помощ вр. чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразно фактическата и правна сложност на делото и обема на осъществената защита. От тази сума на ответника следва да бъде присъдено възнаграждение в размер на 52,53 лв., съразмерно с отхвърлената част от исковете.

Ищецът е освободен от заплащане на държавна такса на основание чл.83, ал.2 ГПК, поради което и на основание чл.78, ал.6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ОС-Враца държавна такса върху уважената част от исковете в размер на 1 200,00 лв.

Водим от горното, Врачанският окръжен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Застрахователно дружество "ДЗИ-Общо застраховане" ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, **ДА ЗАПЛАТИ** на

М. И. М., ЕГН *****, с адрес: ***, действащ лично и със съгласието на своя баща и законен представител И. С. М., ЕГН *****, с адрес: обл. Враца, ***, ул. "****" ***, на основание чл.432, ал.1 КЗ мвр. чл.45 ЗЗД и чл.429 КЗ сумата **30 000 лв.**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от ищеца в качеството му на пострадало лице при ПТП на 22.04.2019 г. в гр. Враца, причинено от водач на застрахован при ответното дружество лек автомобил марка „Нисан Примера“ с рег. № ВР *** ВК по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на уведомяване на застрахователя с извънсъдебната претенция – 28.05.2019 до окончателното ѝ изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за горницата до пълния предявен размер от 40 000, 00 лв. като неоснователен.

ОТХВЪРЛЯ предявеният от М. И. М., действащ лично и със съгласието на своя баща и законен представител И. С. М., против Застрахователно дружество "ДЗИ-Общо застраховане" ЕАД, ЕИК ***, иск за сумата 687,09 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, претърпени от ищеца в качеството му на пострадало лице от ПТП на 22.04.2019 г. в гр. Враца, причинено от водач на застрахован при ответното дружество лек автомобил марка „Нисан Примера“ с рег. № ВР *** ВК по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на уведомяване на застрахователя с извънсъдебната претенция – 28.05.2019 г. до окончателното ѝ изплащане, като неоснователен.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК "ДЗИ-Общо застраховане" ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***Б, **ДА ЗАПЛАТИ** на М. И. М., ЕГН *****, с адрес: ***, действащ лично и със съгласието на своя баща и законен представител И. С. М., ЕГН *****, с адрес: обл. Враца, ***, направени деловодни разноски за експертиза в размер на **147,47 лв.**, съразмерно с уважената част от исковите претенции.

ПОСТАНОВЯВА на основание чл.236, ал.1, т.7 ГПК присъдените суми в полза на ищеца М. И. М. да се преведат по посочената банкова сметка: IBAN: BG 68 IABG ***, BIC: IABGBGSF, разкрита при банка „Асет Банк“ АД, с титуляр М. В. М. – майка и законен представител на М. М..

ОСЪЖДА на основание чл.38, ал.2 вр. ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата "ДЗИ-Общо застраховане" ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***Б, **ДА ЗАПЛАТИ** на адв.Х. А. З., ЕГН *****, със съдебен адрес: ***, сумата **3 800,00 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ съобразно уважената част от исковите.

ПОСТАНОВЯВА на основание чл.236, ал.1, т.7 ГПК присъдената сума в полза на адв.Х. З. да бъде преведена по посочената от него банкова сметка: IBAN: BG 95 UNCR ***, BIC: UNCRBGSF, с титуляр Х. А. З..

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 и ал.8 ГПК М. И. М., ЕГН *****, с адрес: ***, действащ лично и със съгласието на своя баща и законен представител И. С. М., ЕГН *****, с адрес: обл. Враца, ***, **ДА ЗАПЛАТИ** на "ДЗИ-Общо застраховане" ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***Б, сумата **173,36 лв.**, представляваща направени разноски за депозити за експертизи и свидетели, както и сумата **52,53 лв.**, представляваща юрисконсултско възнаграждение, съобразно отхвърлената

част от исковете.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.6 ГПК "ДЗИ-Общо застраховане" ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***Б, ДА ЗАПЛАТИ в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Окръжен съд-Враца държавна такса в размер на **1 200,00 лв.** върху уважената част от исковете.

Решението може да бъде обжалвано пред Апелативен съд-София в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Враца: _____